

Sygn. akt VIGC 86/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki

Protokolant: Barbara Ćwiok

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2017 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa B. Z.

przeciwko (...) Spółce z o.o. z/s w U.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki z o.o. z/s w U. na rzecz powoda B. Z. kwotę 100.756,68 zł (sto tysięcy siedemset pięćdziesiąt sześć złotych 68/100)

z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwoty:

- 24.470,85 zł od dnia 29.03.2016 r.,
- 29.259,24 zł od dnia 05.04.2016 r.,
- 4.366,50 zł od dnia 05.04.2016 r.,
- 17.183,10 zł od dnia 15.04.2016 r.,
- 18.189,24 zł od dnia 27.04.2016 r.,
- 7.287,75 zł od dnia 24.05.2016 r.

do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 12.254,00 zł (dwanaście tysięcy dwieście pięćdziesiąt cztery złote 00/100) tytułem kosztów postępowania.

Sygn. akt VI GC 86/17

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 23 listopada 2017 r.

Powód B. Z. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowo Usługowa (...) w S. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) Spółki z o.o. z siedzibą w U. kwoty 100.756,68 zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwot i dat wskazanych szczegółowo w pozwie oraz kosztów postępowania.

Uzasadniając pozew powód podał, że od roku 2015 w ramach współpracy sprzedawał pozwanemu sprzęt car – audio i pozwany nigdy nie kwestionował ani ceny dostarczanego sprzętu, ani jego jakości.

W okresie od lutego do maja 2016 r. powód dostarczył pozwanemu sprzęt na kwotę 100.756,68 zł, której pozwany nie zapłacił, pomimo skierowanego do niego wezwania o zapłatę.

Sąd na podstawie załączonych do pozwu dowodów w postaci: faktur (k. 5-7) wezwania do zapłaty (k. 9) oraz pisma pozwanego z dnia 31.05.2016 r. (k. 8) wydał w dniu 14.11.2016 r. nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym mocą którego nakazał pozwanemu zapłatę kwot zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany wniósł od tego nakazu sprzeciw zaskarżając go w całości i domagając się oddalenia powództwa oraz zasądzenia od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania. W uzasadnieniu sprzeciwu podniósł, iż zaprzecza twierdzeniom powoda zawartym w pozwie, a w szczególności temu by zawarł z powodem umowę sprzedaży, której przedmiotem były ruchomości opisane w fakturach VAT załączonych do pozwu. Zaprzeczył tym samym by powód posiadał w stosunku do niego roszczenie o zapłatę ceny wynikającej z przedmiotowych faktur. Pozwany zarzucił dalej, że powód nie udowodnił istnienia roszczenia, nie udowodnił, że łączyła go z pozwanym jakakolwiek umowa, z której wynikałby obowiązek zapłaty przez niego kwot wskazanych w pozwie. Przyznał jednocześnie, że we wcześniejszych okresach zakupił od powoda urządzenia do montażu w samochodach, ale z uwagi na to, że oferta powoda po dokonaniu szczegółowej weryfikacji okazała się nieatrakcyjna cenowo, w porównaniu z innymi ofertami dostępnymi na rynku, pozwany zaprzestał z nim współpracy. W dalszej części zarzutów pozwany podniósł, że powód opiera swoje roszczenie wyłącznie na dokumentach jednostronnych, które są dokumentami prywatnymi i których wiarygodność i znaczenie pozwany kwestionuje. Zdaniem pozwanego, powód nie przedstawił żadnego obiektywnego dowodu świadczącego o zasadności dochodzonego roszczenia.

W końcowej części sprzeciwu podał, że kierując się zasadami ostrożności procesowej po otrzymaniu pisemnego żądania zapłaty od powoda (choć nie uznaje jego roszczenia) zdecydował się wpłacić sporną kwotę do depozytu sądowego. Przedmiotowa kwota została wpłacona w dniu 19.07.2016 r. na rachunek depozytowy Sądu Rejonowego w S., a w dniu 25.07.2016 r. w/w Sąd wydał postanowienie o zezwoleniu pozwanemu na złożenie do depozytu sądowego w/w kwoty. O przedmiotowym fakcie powód został poinformowany (k. 76-82).

W odpowiedzi na sprzeciw z dnia 11.04.2017 r. powód podtrzymał w całości żądanie pozwu, a ponadto w związku z zarzutami pozwanego zawartymi w sprzeciwie od nakazu zapłaty zawnioskował o dopuszczenie dowodów z dokumentów w postaci faktur wystawionych w latach 2015 i 2016, na okoliczność istnienia ciągłej współpracy między stronami, braku zastrzeżeń pozwanego do jakości dostarczanego towaru, jak również niezapłacenia przez pozwanego 6 spornych faktur. Ponadto powód wniósł o dopuszczenie dowodu z korespondencji prowadzonej pocztą elektroniczną, z wydruku tzw. historii przychodów towarów Spółki (...) za okres od 01.01.2015 r. do 15.04.2016 r. na okoliczność odebrania towaru przez pozwanego, a także dowodu z przesłuchania wskazanych z imienia i nazwiska świadków na okoliczność istnienia współpracy między stronami, jak również faktu odebrania towaru przez pozwanego (k. 87-201).

Sąd ustalił i zważył co następuje.

Nie było sporne między stronami to, że w roku 2015 powód sprzedawał pozwanemu towary za które wystawił faktury VAT, które pozwany zapłacił.

Dowód: - faktury VAT (k. 153-176), zestawienie transakcji (k. 152), dowody wpłat (k. 104-152).

Nie było sporne również to, że powód sprzedawał pozwanemu towar w okresie stycznia, lutego i marca 2016 r. na podstawie faktur VAT i należności z tych faktur zostały również zapłacone.

Dowód: - faktury VAT Nr: (...) z dnia 04.01.2016 r., (...)z dnia 04.01.2016 r., (...)z dnia 11.01.2016 r., (...)z dnia 19.01.2016 r., (...)

z dnia 26.01.2016 r., (...)z dnia 01.02.2016 r., (...)z dnia 03.02.2016 r., (...)z dnia 15.02.2016 r., (...)z dnia 19.02.2016 r., (...)z dnia 01.03.2016 r. (k. 178-182/2), Nr (...) z dnia 15.03.2016 r. (k. 183/2), dowody zapłaty (k. 93-103), zestawienie transakcji (k. 177).

Sporny był natomiast fakt sprzedaży pozwanemu sprzętu car-audio na kwotę dochodzoną obecnie pozwem, tj. 100.756,68 zł na podstawie faktur o numerach: (...) na kwotę 24.470,85 zł, nr (...)na kwotę 29.259,24 zł, nr (...)na kwotę 4.366,50 zł, nr (...) na kwotę 17.183,10 zł, nr (...)na kwotę 18.189,24 zł i nr (...) na kwotę 7.287,75 zł.

Dowód: - w/w faktury (k.5-7).

Współpraca stron sporu polegała na tym, że pozwany – po złożonym uprzednio zamówieniu - dokonywał zakupu od powoda towarów, na które ten wystawiał faktury VAT, w formie papierowej podpisywanej przez osobę upoważnioną do jej wystawienia i osobę upoważnioną do odbioru, lub też wysyłane były one przez powoda drogą e-mailową. Faktury na których nie ma podpisu albo pieczętki były wysyłane drogą elektroniczną. Zasadę tę stosowano już wcześniej o czym świadczą faktury wystawiane w roku 2015, albowiem na części z nich brak jest podpisu osoby odbierającej towar. Na wszystkich fakturach odbieranych osobiście wraz z towarem znajdują się podpisy osoby odbierającej. Odbiór towaru następował w siedzibie powoda przez pracownika pozwanego w osobie T. P.. W/w pracownik po odebraniu towaru zawoził go do magazynu pozwanego i razem z fakturą pozostawiał pracownikom tam zatrudnionym. Zdarzały się jednak takie przypadki, że niektóre towary były po odbiorze od powoda dostarczane bezpośrednio podwykonawcom pozwanego, a więc nie przywożono ich do magazynu. W takich przypadkach T. P. wyjaśniał dlaczego towar „nie przyjechał do magazynu”. Towar przywieziony przez w/w pracownika był ewidencjonowany w magazynie. Również w okresie miesięcy marca, kwietnia i maja 2016r. pozwana Spółka odbierała od powoda sprzęt car - audio.

Dowód: - faktury powołane uprzednio (k. 5-7), faktury (k. 153-176), zeznania świadka T. P., - nagranie posiedzenia (k. 259), protokół uproszczony (k. 257-258).

W dniu 31.05.2016 r. pozwany zwrócił się pisemnie do powoda dokonując analizy obrotów towarowych oraz stosowanych przez powoda cen. Zwrócił m.in. uwagę, że ceny u powoda są wyższe niż u innych kontrahentów.

Dowód: - pismo z dnia 31.05.2016 r. (k. 8).

Powód wezwaniem z dnia 06.07.2016 r. wezwał pozwanego do zapłaty kwoty wynikającej z załączonych do pozwu faktur.

Dowód : - wezwanie do zapłaty (k. 9).

W odpowiedzi na powyższe, pismem z dnia 08.08.2016 r. pozwany poinformował go o wpłaceniu spornej kwoty do depozytu sądowego.

Dowód: - pismo z 08.08.2016 r.

Wcześniej, bo w dniu 22.07.2016 r. (data wpływu do Sądu) złożył wniosek do Sądu Rejonowego w S. o zezwolenie na złożenie świadczenia do depozytu sądowego.

Dowód: - wniosek z dnia 22.07.2016 r. (k. 12-13).

W dniu 20.07.2016 r. na rachunek depozytowy Sądu Rejonowego wS. wpłacona została sporna kwota.

Dowód: - potwierdzenie wpłaty (k. 81).

W dniu 25.07.2016 r. Sąd Rejonowy w S.wydał postanowienie mocą którego zezwolił wnioskodawcy na złożenie do depozytu sądowego kwoty 100.756,68 zł tytułem należności wynikającej z faktur o numerach tożsamyh z fakturami załączonymi do pozwu, wystawionych przez B. Z., z tym zastrzeżeniem, że kwota ta może być mu wypłacona jeżeli

przedstawi prawomocne orzeczenie sądowe, z którego będzie wynikał obowiązek zapłaty przez pozwanego na rzecz powoda.

Dowód: - postanowienie Sądu Rejonowego w S. z dnia 25.07.2016 r. (k. 82).

Powołane powyżej dowody z dokumentów i zeznań świadka T. P. Sąd uznał za wiarygodne. Ponadto pozwany nie kwestionował ich treści. Co do zeznań w/w świadka, w ocenie Sądu, stanowią one wiarygodne uzupełnienie dowodów z dokumentów w zakresie jakim dotyczą zamawiania towaru u powoda, jego odbierania, dostarczania do magazynu pozwanego, ewidencjonowania, jak również wystawiania i doręczania dokumentów rozliczeniowych.

Podkreślić należy, iż pozwany nie przedstawił żadnego wiarygodnego przeciwdowodu którym wykazałby swoje racje.

Zdaniem Sądu, nie jest natomiast wiarygodny przedstawiony przez powoda dowód w postaci „Historii przychodów towarów” z daty 15.04.2016r., który był kwestionowany przez pozwanego (k.196-201), z uwagi na fakt, że nie wiadomo przez kogo został wytworzony (pozwany twierdził, że program działał dopiero od miesiąca sierpnia 2016 r.), a poza tym nie został podpisany. Jako taki nie może więc stanowić podstawy do ustalania stanu faktycznego i wykazywania racji powoda.

Oceniając podnoszone przez strony zarzuty i dowody przedstawione na ich poparcie Sąd uznał, że roszczenie powoda jest zasadne i znajduje podstawę w treści art. 535 k.c.

Zdaniem Sądu, fakt zamówienia spornego towaru przez świadka T. P. pracownika pozwanego, a następnie wystawienie i doręczenie pozwanemu faktur objętych sporem nie budzi wątpliwości. W/w pracownik potwierdził w swoich zeznaniach, że w okresie marca, kwietnia i maja 2016 r. odbierał towar od powoda. Pozwany nie wykazał, aby w w/ w okresie powód sprzedawał mu jakiś inny towar. Zeznania świadka, na co zwracał uwagę pełnomocnik powoda i z czym należy się zgodzić, zostały potwierdzone pośrednio przez samego pozwanego, który w piśmie z dnia 31.05.2016 r. skierowanym do powoda wymienił asortyment towaru, który został objęty przynajmniej częściowo spornymi fakturami (w fakturach nr (...)). Świadczy to zatem jednoznacznie, że towar od powoda został mu dostarczony.

Odnośnie zarzutu nie podpisania faktur stanowiących podstawę dochodzonego roszczenia przez osobę upoważnioną do odbioru, to zauważyć należy, że świadek P. w swoich zeznaniach podkreślał, że faktury doręczane pozwanemu w formie e-maila nie były podpisywane. Taką praktykę potwierdzają faktury wystawiane również w roku 2015 (niektóre z nich nie zawierają podpisu osoby upoważnionej do odbioru, vide przykładowo k. 158/2, 162, 162/2, 164/2, 165/2, 166), a mimo to zostały przez pozwanego przecież zapłacone.

Sąd w świetle powyższych ustaleń uznał, że powód wykazał w niniejszym postępowaniu fakt dostarczenia pozwanemu spornego towaru za który należy mu się zapłata. Dlatego też w pkt I wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 100.756,68 zł na podstawie wyżej powołanego przepisu art. 535 k.c.

Odsetki zasądzone zostały zgodnie z żądaniem pozwu, na podstawie art. 7 ust. 1 ustawy o transakcjach handlowych, tj. od dnia wymagalności do dnia zapłaty. Sąd nie uwzględnił stanowiska pozwanego co do granicznej daty do której powód może domagać się zasądzenia odsetek, jako dnia którym pozwany wpłacił na konto depozytowe Sądu Rejonowego w S. kwotę stanowiącą wartość przedmiotu sporu.

Sąd podzielił tym samym pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 22.12.2005 r. sygn. akt V CSK 16/05 i wyroku z dnia 04.04.2007 r., sygn. akt V CSK 499/06 co do tego, że żądanie sformułowane przez pozwanego we wniosku o zezwolenie na złożenie świadczenia do depozytu sądowego (k. 73-74) i jego uwzględnienie o treści wynikającej z pkt I postanowienia Sądu Rejonowego w S. I Wydział Cywilny z dnia 25.07.2016 r. sygn. akt I Ns 456/16 (k. 82) uniemożliwiłoby powodowi zaspokojenie z kwoty złożonej do depozytu. W niniejszym stanie faktycznym nie budziło wątpliwości kto jest wierzycielem pozwanego, a spór dotyczył jedynie zasadności (wykazania) dochodzonego roszczenia. W ślad za Sądem Najwyższym przypomnieć należy, że wniosek pozwanego o zezwolenie złożenia świadczenia do depozytu sądowego i uwzględniające wniosek postanowienie Sądu Rejonowego zostały

tak sformułowane, że przy przyjęciu ważności złożenia świadczenia do depozytu wierzyciel nie miałby szansy na zaspokojenie. Wypłatę złożonej do depozytu kwoty uzależniono bowiem od przedstawienia prawomocnego orzeczenia sądowego. Jeżeliby uznać ważność złożenia świadczenia do depozytu sądowego, to trzeba byłoby przyjąć, że zachodzą skutki spełnienia świadczenia. (art. 470 k.c.). Spełnienie świadczenia powoduje wygaśnięcie zobowiązania, więc powód nie miałby roszczenia o zapłatę. Wobec braku roszczenia powództwo o zasądzenie zapłaty podlegałoby oddaleniu. Z kolei brak wyroku zasądzonego uniemożliwiłaby wypłatę wierzycielowi kwoty złożonej do depozytu. Z powyższych względów nie można przyjąć, że złożenie do depozytu wywołało skutki jak spełnienie świadczenia. O odsetkach orzeczono na podstawie art. 7 ust.1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U. z 2016 poz.684 t.j.).

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku sporu na podstawie art. 98 §1 i 3 k.p.c. Na koszty te składa się wynagrodzenie pełnomocnika w taryfowej wysokości w kwocie 7.200,00 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł oraz opłata sądowa od pozwu w kwocie 5.037,83 zł.